

Τ.Ε.Ι. ΠΕΙΡΑΙΑ
ΣΧΟΛΗ ΤΕΧΝ/ΚΩΝ ΕΦΑΡΜΟΓΩΝ
ΤΜΗΜΑ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΔΟΜΙΚΩΝ ΕΡΓΩΝ

ΠΤΥΧΙΑΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

ΘΕΜΑ

«ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΑΛΗ ΠΑΣΑ ΣΤΟ ΝΗΣΙ ΤΗΣ
ΛΙΜΝΗΣ ΤΩΝ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ»

ΕΠΙΒΛΕΤΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ : Κα ΤΣΕΝΤΕΛΙΕΡΟΥ ΕΥΔΟΚΙΑ

ΣΠΟΥΔΑΣΤΕΣ : ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΣ ΦΙΛΙΠΠΟΣ

A.M. : 23656

ΜΑΡΚΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ

A.M. : 23351

ΠΕΙΡΑΙΑΣ 2003

Επισημάνσεις για την περίπτωση διαφόρων κωδ.

1. Γενική Εξουσιοδότηση, Κεφάλαιο για Τ.Ε.Ι. Παράρτ.
2. Ειδική Εξουσιοδότηση, Κεφάλαιο για Τ.Ε.Ι. Παράρτ.
3. Βεβαίωση Έκδοσης, Πρωτόκολλο για Ε-Εκδόση Πρωτόκολλο Παράρτ.

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΑΛΗ ΠΑΣΑ ΣΤΟ ΝΗΣΙ ΤΗΣ ΛΙΜΝΗΣ ΤΩΝ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Ευχαριστούμε για την πολύτιμη βοήθεια τους :

1. Τσεντελιέρου Ευδοκία, Καθηγήτρια των Τ.Ε.Ι. Πειραιά
2. Σταματόπουλο Παναγιώτη, Καθηγητής των Τ.Ε.Ι. Πειραιά
3. Θαυμαστό Θανάση, Πρόεδρο Κοινότητας Νήσου Λίμνης Ιωαννίνων
4. Ειρήνη & Αλεξάνδρα Γκαναβιάρη, Ξεναγοί στο Μουσείο του Αλή Πασά

ΤΕΧΝΙΚΗ ΕΚΘΕΣΗ

ΤΕΧΝΙΚΗ ΕΚΘΕΣΗ ΠΟΥ ΑΦΟΡΑ ΤΗΝ ΑΠΟΤΥΠΩΣΗ ΤΟΥ ΜΟΥΣΕΙΟΥ ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Το κτίσμα το οποίο στεγάζει το ΜΟΥΣΕΙΟ αποτελείται από Ισόγειο και 1^ο Όροφο. Ο κύριος εκθεσιακός χώρος βρίσκεται στον 1^ο όροφο και αποτελείται από δυο χώρους περίπου ορθογωνικών διαστάσεων 5,10m X 5,00m, και 4,40m X 4,9m αντιστοίχως. Στο 1^ο όροφο βρίσκεται χώρος βοηθητικός του εκθεσιακού με υψομετρικής διαφορά στάθμης δαπέδων και (χαμηλότερα ως προς τον περιβάλλοντα χώρο) κατά 0,80m περίπου. Ο χώρος αυτός σε κάτοψη είναι περίπου ορθογωνικός μέσων διαστάσεων 8,30m X 3,92m. Προ των εκθεσιακών χώρων και επί της νότιας πλευράς του κτίσματος υπάρχει «χαγιάτι» στεγασμένο διαστάσεων 1,65m X 7,85m. Η επικάλυψη του κτίσματος πραγματοποιείται με ξύλινες στέγες.

Το καθαρό ύψος του εκθεσιακού χώρου είναι 2,45m, του δε βοηθητικού χώρου το ύψος είναι 2,68m. Το ισόγειο αποτελείται από δυο χώρους ανεξάρτητους όχι σε επαφή τους διαχωρίζει μια δίοδος διαμπερής μέσου πλάτους 2,25m και προσανατολισμού Β. - Ν.

Το ισόγειο που βρίσκεται κάτω του εκθεσιακού χώρου είναι ορθογωνικό σε κάτοψη μέσων διαστάσεων 6,85m X 4,89m και καθαρό ύψος 2,15m.

Το ισόγειο που βρίσκεται κάτω του βοηθητικού κτίσματος περίπου ορθογωνικός σε κάτοψη με μέσο μήκος πλευρών 4,00m X 8,70m και καθαρού ύψους 2,15m.

ΔΟΜΟΣΤΑΤΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ

Ο φέρον οργανισμός (Φ.Ο.) του κτίσματος, είναι σύμμικτος πέτρα και ξύλο. Η στέγη είναι κατασκευασμένη από ξύλινα ζευκτά κατά το σύστημα της αναρτήσεως προφανώς λόγω του μεγάλου ανοίγματος και ενίσχυση του πέλματος. Οι αμείβοντες (άνευ τεγίδων) φέρουν το σανίδωμα (τάβλες) λόγω πυκνής διατάξεως των ζευκτών, και επειδή διήκουν παράλληλα του άξονα της στέγης αποτελούν και σύνδεσμο των ζευκτών. Το κάτω πέλμα (επί του οποίου αναρτάται η οροφή) έχει ένα σημείο αναρτήσεως και δυο σημεία στηρίξεως επί των περιμετρικών φερουσών τοιχοποιιών. Η σύνδεση των κάτω πλεγμάτων πραγματοποιείται με συνδέσμους πυκνά διατεταγμένων και επί των οποίων αναρτάται η οροφή.

Με αυτό τον τρόπο επιτυγχάνεται ικανοποιητική ακαμψία του συστήματος των ζευκτών της στέγης. Τέλος πάνω από το σανίδωμα υπάρχει πέτρα.

Τα δάπεδα του 1^{ου} ορόφου, οροφές ισογείων χώρων είναι ξύλινη φέρουσα κατασκευή διαδοκιδοτή με κύριος και δευτερεύοντες ξύλινους δοκούς.

Το δάπεδο του εκθεσιακού χώρου φέρει τρεις κύριους δοκούς ως ενδιάμεση στήριξη των δευτερευουσών δοκίδων όπως και το δάπεδο του βοηθητικού χώρου.

Το δάπεδο των δυο ανεξάρτητων χώρων του ισογείου είναι πλακόστρωτο με ακανόνιστη πέτρα, ενώ η διαμπερής δίοδος είναι πλακόστρωση με ορθογωνική πέτρα διαστάσεων 0,20m X 0,40m περίπου.

Το δάπεδο που βρίσκεται κάτω από το «χαγιάτι» είναι πλακόστρωτο όμοια με εκείνο των δυο ανεξάρτητων χώρων του ισογείου.

Στην μπροστινή όψη του κτιρίου (νότια όψη) υπάρχουν λίθινες κλίμακες πατήματος 0,30m και ριχτιού 0,20m περίπου.

Επίσης υπάρχουν τρία λίθινα υποστρώματα κυκλικής διατομής διαμέτρου 0,27m και ύψους 2,02m, πάνω στα οποία εδράζεται η κύρια δοκός στήριξης του «χαγιατιού».

Τόσο στο ισόγειο όσο και στον πρώτο όροφο υπάρχει από ένα τζάκι, κατασκευασμένα από λαξευμένη πέτρα. Κατασκευάστηκαν ταυτόχρονα με τις τοιχοποιίες και σήμερα εξυπηρετούν περισσότερο διακοσμητικούς παρά λειτουργικούς λόγους, αφού τη θέρμανση του κτιρίου έχουν αναλάβει θερμοσυσσωρευτές.

Όλα τα ανοίγματα είναι ξύλινα. Οι πόρτες είναι χωριάτικου τύπου, καρφωτές και περιστρεπτές. Αποτελούνται από το ακίνητο τμήμα που ονομάζεται πλαίσιο ή κάσα, είναι δρύινο και χρησιμεύει για την προσαρμογή του ανοιγόμενου φύλλου πάνω στον τοίχο. Το κινητό τμήμα απαρτίζεται από κατακόρυφες σανίδες και στηρίζεται στην κάσα με τα κατάλληλα σιδηρικά ανάρτησης (μεντεσέδες).

Τα παράθυρα είναι και αυτά ξύλινα περιστρεφόμενα, που στο εξωτερικό τους μέρος φέρουν μεταλλική κατασκευή για προστασία.

Τα κατακόρυφα φέροντα στοιχεία είναι φέρουσας τοιχοποιίες από πέτρα, πάχους 65cm περίπου και επί των οποίων εδράζεται η στέγη και το δάπεδο του 1^{ου} ορόφου. Μέρος της τοιχοποιίας ιδιαίτερα στην ανατολική πλευρά του κτίσματος η τοιχοποιία η περιμετρική λειτουργεί και ως αντιστήριξη των γαιών του περιβάλλοντος χώρου.

Οι φέρουσες περιμετρικές τοιχοποιίες παρουσιάζουν ισχυρές αποκλίσεις από την καθετότητα της τάξεως των 10 εκ.

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΝΑΔΡΟΜΗ
ΑΝΑΦΟΡΑ ΣΤΟΝ
ΑΛΗ ΠΑΣΑ

Adn Haccis. To restos ens dicens 1824

ΑΛΗ ΠΑΣΑΣ ΤΕΠΕΛΕΝΛΗΣ

1744 - 1822

Γεννήθηκε το 1744 στο Τεπελένι της Β. Ηπείρου. Αρχηγέτης της οικογενείας του ήταν ο Ανατολίτης Χουσεΐν. Ο Αλής ήταν γιος του Βελή και της Χάμκως, θυγατέρας του Ζεϊνέλ Βέη της Κόνιτσας, είχε και μια αδελφή της Χαΐνίτσα. Το 1753 πέθανε ο πατέρας του Βελής και την αρχηγία της οικογένειας, αναλαμβάνει η μητέρα του Χάμκω με τον εραστή της Τσαούς Πρήφτη, επιδιώκοντας με κάθε τρόπο την ενίσχυση του γιου της. Η επιβολή όμως διπλής φορολογίας στους Χορμοβίτες και η αρπαγή των κτημάτων των Γαρδικιωτών και Λικλιωτών, προκάλεσαν εξέγερση. Συνέλαβαν τη Χάμκω και την κόρη της Χαΐνίτσα και δημόσια τις ατίμωσαν. Η Χάμκω ορκίστηκε άγρια εκδίκηση.

Ανέθρεψε τον Αλή εμπνέοντας σ' αυτόν μεγάλη φιλοδοξία. Εξόντωσε τους ετεροθαλείς αδελφούς του και συγκέντρωσε όλη της την περιουσία σ' αυτόν. Όταν ο Αλής ήταν έφηβος έγινε αρχηγός συμμορίας ληστών και ήταν ο φόβος και ο τρόμος σε όλη την Ήπειρο και Θεσσαλία. Τον συνέλαβε τότε ο Διοικητής του Βερατίου Κούρτ Πασάς, αλλά του υποσχέθηκε ότι θα εγκατέλειπε τις λησείες. Ο Κούρτ Πασάς τον απελευθέρωσε, αλλά αυτός συνέχισε τις ληστείες με μεγαλύτερη τόλμη και ωμότητα. Καταδιωγμένος πήγε στον αντίζηλο του Κούρτ Πασά, Καπλάν Πασά του Δελβίνου και παντρεύτηκε την κόρη του Εμινέ. Αργότερα κατηγορήσε τον πεθερό του στην Πύλη ότι υποστήριξε την Επανάσταση της Χειμάρας.

Η Πύλη αποκεφάλισε τον Καπλάν Πασά και διόρισε αντικαταστάτη του τον Σελήμ Μουσταφά Βέη. Ο Αλής κατάκτησε την εμπιστοσύνη του και διορίστηκε μυστικός σύμβουλός του. ο Σελήμ πούλησε το δάσος της Πηλώδης λίμνης στους Βενετούς, συμμάχους των Ρώσων και ο Αλής διαβίβασε την

αλληλογραφία της αγοραπωλησίας στην Πύλη, πέτυχε να εκδοθεί φερμάνι καταδικαστικό για τον Σελήμ. Μ' αυτόν τον τρόπο ο Αλής εξόντωσε και το Σελήμ Μουσταφά Βέη. Αργότερα κατόρθωσε να εκδικηθεί τους Χορμοβίτες και Λικλιώτες, για τις ατιμώσεις της μητέρας του και της αδελφής του. προσποιήθηκε ότι ήθελε δήθεν να συμβιβαστεί μαζί τους και τους κάλεσε σε μοναστήρι για να δώσουν τον όρκο της συμφωνίας τους. Τους έστησαν παγίδα όμως 400 Τουρκαλβανοί που μπήκαν στο μοναστήρι και αφού έκλεισαν τις πόρτες του περιβόλου, τους κατέσφαξαν όλους. Τον εραστή της μητέρας του Τσαούς Πρήφτη τον τοποθέτησε σε σιδερένια σχάρα και τον έψησε ζωντανό, τον δε προύχοντα της Λίκλης, Ιωάννη Λέκκα τον συνέτριψε σε χειρόμυλο και κατακρεούργησε.

Συγχρόνως κάνει επίθεση εναντίον του Χάρμοβου και της Λίκλης και αφού έσφαξε τους κατοίκους, ελεηλάτησε και έκαψε τα σπίτια τους.

Το έτος 1785 ο Αλής διορίστηκε από την Πύλη επόπτης οδών στη Θεσσαλία, διότι ήταν έμπειρος και ικανός. Τον επόμενο χρόνο διορίστηκε πασάς της Θεσσαλίας και κατεδίωξε τους φίλους του ληστές όσπου του εξόντωσε μέχρι και τον τελευταίο.

Το 1788 και ενώ ο Πασάς των Γιαννίνων Αλή Ζότ, ήταν σε εκστρατεία στο Δούναβη, εισέρχεται επί κεφαλής στρατού στα Γιάννενα, κρατώντας στα χέρια του πλαστό φερμάνι. Επειδή όμως πριν είχε προσφέρει υπηρεσίες στην Πύλη, η πράξη του εγκρίθηκε από τον Σουλτάνο. Με το θάρρος λοιπόν και την πανουργία του κατορθώνει να πραγματοποιήσει το όνειρό του να γίνει Πασάς στα Γιάννενα. Μετά ένα χρόνο διορίστηκε σαν γενικός επιθεωρητής οδών με τρόπο ώστε να έχει και δικαιοδοσία στη Στερεά Ελλάδα.

Αμέσως τότε ο Αλής στρέφεται εναντίον του ηρωικού Σουλίου, επειδή δεν μπορούσε να ανεχθεί καμία πολιτεία να ακμάζει στο έδαφος, που θεωρούσε σαν κράτος του. Δυο απόπειρες κατά του Σουλίου (1790-1792) απέτυχαν, και

αναγκάζεται να αναβάλει την κατάκτηση. Επειδή όμως για την επέκταση του Κράτους του είχε ανάγκη από έξοδο προς τη θάλασσα, νοικιάζει το Βοεβοδλίκι της Άρτας, ιδιοκτησία της Βαλιδέ Σουλτάνας. Έτσι έγινε κυρίαρχος του Αμβρακικού Κόλπου και ναυπηγεί μικρό πολεό στη Σαλαώρα. Οι Γάλλοι όμως κατέχουν τα Νησιά του Ιονίου και τις απέναντι ηπειρωτικές ακτές και δεν επιτρέπουν να περάσουν τούρκικα σκάφη από το στενό της Κέρκυρας. Ο Αλής πείθει τον Ναπολέοντα για τα φιλικά αισθήματά του και αφού κολακεύει τον Γάλλο αρμοστή της Κέρκυρας, επιτυγχάνει να του επιτραπεί η διέλευση των σκαφών του ανάμεσα από το στενό της Κέρκυρας. Ο στρατός του αποβιβάζεται στη Χειμάρρα (1798) και κάνει επίθεση εναντίον των κατοίκων της ενώ οι περισσότεροι εκείνη την ώρα εκκλησιάζονταν για τη γιορτή του Πάσχα. Εκεί έσφαξε όσους μπόρεσε λεηλάτησε τα σπίτια τους και την επόμενη μέρα σκότωσε όσους σώθηκαν από την σφαγή. Η Πύλη δέχτηκε την πράξη του διότι παρουσίασε τους Χειμαρριώτες, σαν ληστές και εχθρούς του Σουλτάνου και τον τίμησε.

Τότε στρέφεται εναντίον των Γάλλων. Καταλαμβάνει το Βουθρωτό και βαδίζει κατά τη Πρέβεζα. (Οκτώβρης 1798), που κατείχαν οι Γάλλοι. Μετά πολύωρη μάχη οι περισσότεροι Γάλλοι φονεύθηκαν και οι λοιποί αιχμαλωτίστηκαν. Οι Αλβανοί του Αλή εισήλθαν στην Πρέβεζα κατέσφαξαν και αιχμαλώτισαν όσους συνάντησα. Μερικοί κάτοικοι κατέφυγαν στο Άκτιο, αλλά πείστηκαν να επιστρέψουν στην Πρέβεζα αφού έλαβαν υπόσχεση του Αλή ότι κανέναν δεν θα τιμωρούσε. Μόλις όμως έφτασαν στην Πρέβεζα σφάχτηκαν όλοι μπροστά στον Αλή. Θανάτωσαν επίσης και τους περισσότερους από τους αιχμαλώτους ντόπιους και Γάλλους και τους υπόλοιπους τους έστειλαν στην Κωνσταντινούπολη. Μετά την Πρέβεζα κυριεύσε στη Βόνιτσα και επεχείρησε να καταλάβει και τη Λευκάδα. Αλλά οι κάτοικοι της Λευκάδας και της Πάργα πρόφθασαν και παραδόθηκαν στους Ρώσους, τους συμμάχους των Τούρκων.

Τα Επτάνησα τότε, η Πάργα, το Βουθρωτό, η Πρέβεζα και τη Βόνιτσα κηρύχθηκαν Δημοκρατική Πολιτεία κάτω από Ρωσοτουρκική προστασία.

Επειδή ο Αλής παρεχώρησε την Πρέβεζα και τη Βόνιτσα στη Δημοκρατική Πολιτεία και επειδή εδιώχτηκαν οι Γάλλοι από τα Επτάνησα και τα παράλια της Ηπείρου χάρη σ' αυτόν η Πύλη τον ετίμησε με το βαθμό του Πασά τριών ιππουλίδων και με τον τίτλον του Βεζύρη.

Οι δυο γιοι του Μουχτάρ και Βέλης διορίστηκαν και αυτοί σε τιμητικές θέσεις, ο μεν πρώτος διοικητής της Ναυπάκτου, ο δε δεύτερος διοικητής της Θεσσαλίας και Πελοποννήσου.

Ο Αλής κατόρθωσε επίσης να του δοθεί η δημόσια ασφάλεια της Μακεδονίας και της Θράκης. Μ' αυτόν τον τρόπο έγινε κυρίαρχος σ' όλη την Ελλάδα.

Μόνο το Θρυλικό Σούλι με τους ηρωικούς Σουλιώτες δεν υποκύπτει στον αιμοβόρο Αλή Πασά. Ο Αλής κήρυξε τρεις μεγάλους πολέμους κατά του Σουλίου. Το 1792, το 1800 και το 1802. Οι δυο πρώτοι παρ' όλον τον πολυάριθμο στρατό, τις πανουργίες και το δόλο του, απέτυχαν. Τον Ιούνιο του 1802 με 18.000 άνδρες με την αρχηγία του γιου του Βελή, επιτίθεται πάλι εναντίον του Σουλίου. Ο Βελής όμως αναγκάστηκε να μεταβάλει την επίθεση σε άμυνα και στενή πολιορκία. Οι ηρωικοί Σουλιώτες υποφέροντας από την πείνα, είχαν αποφασίσει αντίσταση μέχρι το τέλος. Δυο όμως προδότες ο Πήλιος Γούσης και ο Καρανίκας οδήγησαν από άγνωστα μονοπάτια 500 Αρβανίτες στο Σούλι, οι οποίοι και το κατέλαβαν. Οι Σουλιώτες οχυρώθηκαν στο Κούγκι και απέκρουσαν πέντε φορές τις επιθέσεις του Τούρκων. Ο Βελής αναγκάστηκε να συνθηκολογήσει με τον όρον, την ελεύθερη έξοδο των Σουλιωτών. Η έξοδος από το Σούλι έγινε στις 16 Δεκεμβρίου 1803. Ο Βελής μετά από διαταγή του Αλή Πασά, επιτέθηκε κατά των ομάδων που κατευθύνονταν στην Πάργα, Ζάλογγο και Βουργαρέλι. Τις δυο τελευταίες τις

εξόντωσε πλήρως, η πρώτη όμως από 2000 ψυχές αντιπετέθηκε και ενίκησε φθάνοντας στην Πάργα. Αργότερα εκστράτευσε με 5000 άνδρες κατά της Μακεδονίας και Θράκης. Από όπου περνούσε έκανε επιστράτευση και κατόρθωσε να συγκεντρώσει 80.000 άνδρες. Τους κατοίκους τους ανάγκασε να του δίνουν εισφορές, με αυτό δε τον τρόπο συγκέντρωσε πολλά χρήματα.

Η Πύλη φοβήθηκε όμως την τόσο μεγάλη του δύναμη και του αφήρεσε το αξίωμα του Βαλή. Ο Αλής τότε με κάθε τρόπο προσπάθησε να ισχυροποιήσει τη θέση του έναντι της Πύλης. Κατόρθωσε να συγκεντρώσει μεγάλο πλούτο με δέσμευση περιουσιών και με κάθε άλλο ανέντιμο τρόπο. Τεράστια λοιπόν η εδαφική εξάπλωση της δικαιοδοσίας του. ο στρατός του πολύς, τα οικονομικά του ανθηρά. Ο ίδιος αρχηγός ικανός, πανούργος και δυνατός. Ο Αλής όμως σαν κριτής ήταν αυστηρός και δίκαιος. Για την εύρεση της αλήθειας ή για την τιμωρία μεταχειριζόταν τα φρικτότερα μαρτύρια. Τιμωρούσε αυστηρά και επέβαλε την ποινή του θανάτου σε Οθωμανίδες, που είχαν σχέσεις με Χριστιανούς. Το έτος 1800 ο γιος του Αλή Πασά, Μουχτάρ Πασάς αποκτά σχέσεις με την Κυρά Φροσύνη. Η Φροσύνη ήταν σύζυγος του Γιαννιώτη εμπόρου Βασιλείου, ο οποίος εξ' αιτίας της εργασίας του, ταξίδευε στο εξωτερικό. Κατά τις απουσίες λοιπόν, του Βασιλείου, ο Μουχτάρ κατόρθωσε να αποκτήσει την εύνοια της Φροσύνης στην οποία χάρισε δακτυλίδι, που άνηκε στη σύζυγό του.

Η σύζυγος του Μουχτάρ. Ζενζιβιά, αντιλαμβάνεται τις σχέσεις του συζύγου της με την Φροσύνη από το δακτυλίδι και κλαίγοντας αναφέρει το γεγονός στον πεθερό της Αλή Πασά. Ο Αλής, εξετάζοντας τα πράγματα, στέλνει τον Μουχτάρ σε εκστρατεία, συγχρόνως καλεί τη Φροσύνη να λογοδοτήσει για τις πράξεις της. Αντικρίζοντας της όμως γίνεται σκλάβος της ομορφιάς της και τη ζητεί να γίνει φιλενάδα του. Η πεισματική όμως άρνηση της Φροσύνης εξοργίζει τον Αλή Πασά. Την κατηγορεί ότι οι σχέσεις της με το γιο του είχαν κατασκοπευτικό σκοπό και αποφασίζει την τιμωρία της με τον πνιγμό

στη λίμνη των Γιαννίνων, μαζί με άλλες δέκα επτά γυναίκες ελευθέρων ηθών, για την ηθική δήθεν εξυγίανση του τόπου.

Το έτος 1805, ο Αλής, ερωτεύεται την Κυρά Βασιλική από την Πλεσίβιτσα Φιλιατών και αφού δολοφονεί την γυναίκα του Εμινέ, παίρνει στο παλάτι του τη Βασιλική. Η βοήθειά της Κυρά Βασιλικής στους Χριστιανούς ήταν πολύ μεγάλη. Η μεσολάβησή της και η επιρροή της πάντα καρποφορούσαν και αρκετοί Χριστιανοί γλίτωσαν την ζωή τους χάρη σ' αυτήν. προστάτευε τους κατατρεγμένους και ήταν η μόνη γυναίκα που ημέρευε τον αιμοβόρο Αλή.

Η Βασιλική μύηθηκε στη Φιλική Εταιρεία και πρόσφερε πάρα πολλά στην Επανάσταση του 1821.

Ο Αλής καυχιόταν ότι ήταν Μπεκτασής, αλλά κατά βάθος ήταν αθεϊστής και αγράμματος. Ήταν πανούργος και δόλιος αλλά υποστήριζε τα γράμματα και τις τέχνες. Τα Γιάννινα στην εποχή του φημίζονταν για τα λαμπρά τους σχολεία όπως η Μαρούτσειος, η Καπλάνειος και η Ζωσιμαία σχολή. Σ' αυτές τις σχολές edίδασαν σπουδαίοι διδάσκαλοι της Τουρκοκρατίας, όπως ο Καλογεράς, ο Καψάλης και άλλοι.

Στην αυλή του έμεναν για αρκετά διαστήματα οι ανδρειώτεροι της Ηπείρου, και της Στερεάς Ελλάδας, όπως οι Διάκος, Οδυσσέας Ανδρούτσος, Καραϊσκάκης, Μάρκος Μπότσαρης, Βαλινός, Βαρνακιώτης, Ίσκος, Γρίβας κ.ά. Καθώς επίσης και επιστήμονες, όπως ο Ψαλίδας, ο Μπαλάνος, ο Κωλέττης, ο Βηλαράς και ο Λόρδος Βύρων.

Τα Γιάννινα στην εποχή του Αλή Πασά ήταν το μεγαλύτερο εμπορικό και οικονομικό κέντρο. Υποστήριξε, το εμπόριο, τα γράμματα, τις τέχνες και γενικά την προκοπή και την οικονομική ανάπτυξη του τόπου. Μαζί με τους γιους του Μουχτάρ και Βελή κρατούσε στα χέρια του την τύχη και το μέλλον της κυρίως Ελλάδας.

Η παντοδυναμία του αυτή τον έκανε να νομίζει ότι ήταν πιο ισχυρός και από αυτή την Πύλη και να παρακούει τις διάφορες διαταγές του Σουλτάνου.

Τον Ιούλιο του 1820 χαρακτηρίζεται ένοχος εσχάτης προδοσίας. Τότε ο Αλής έχοντας στην διάθεσή του μεγάλες δυνάμεις στρατού αποφασίζει να αντισταθεί. Για τον λόγο αυτό στάλθηκε εναντίον του ο Πασόμπεης δια μέσου της Μακεδονίας και Θεσσαλίας. Άλλο σώμα τούρκικου στρατού εισήλθε στη Στερεά Ελλάδα, κατέλαβε την Ναύπακτο και την Πρέβεζα και έφτασε στα Γιάννινα. Μοίρα δε του τούρκικου στόλου κατέλαβε τις ηπειρωτικές ακτές. Αλλά δε σώματα με αρχηγούς τον Ρούμελη Βαλεσή και τον Πασά της Σκόρδας, βάδιζαν προς τα Γιάννινα. Ο Αλής οχυρώνεται στα φρούρια των Γιαννίνων με αφθονία πυρομαχικών, στρατού, χρημάτων και τροφίμων. Όμως άρχισαν να τον εγκαταλείπουν οι σημαντικότεροι οπλαρχηγοί του και να παίρνουν θέση στα στρατεύματα του Σουλτάνου. Μ' αυτούς ενώθηκαν και οι Σουλιώτες οι οποίοι επέστρεψαν από την Κέρκυρα. Αργότερα παραδόθηκαν και οι γιοι του, αφού εγκατέλειψαν τις θέσεις τους. Στο μεταξύ η Επανάσταση του 1821 στην Πελοπόννησο είχε ήδη αρχίσει. Η πολιορκία όμως του Αλή συνεχιζόταν και ο Σουλτάνος αναγκάζεται να αντικαταστήσει τον Πασόμπεη, για ανικανότητα με τον διοικητή των τούρκικων στρατευμάτων της Πελοποννήσου, Χουρσίτ Πασά. Ο Χουρσίτ καταλαμβάνει τα κυριότερα ισχυρά οχυρώματα του Αλή, ως και το φρούριο του Σεραγιού του, Ιτς Καλέ.

Ο Αλής παρέμεινε στα πάνω διαμερίσματα μαζί με τους θησαυρούς του και τα χαρέμια του. Στα ισόγεια που συγκοινωνούσαν με τις κεντρικές πυριτιδαποθήκες συγκέντρωσε πολλά βαρέλια πυρίτιδα και επρόσταξε πιστό φύλακα να βάλει φωτιά στην πρώτη του διαταγή. Αυτό το γνώριζε ο Χουρσίτ και δεν ήθελε να τα καταλάβει με έφοδο. Ο Χουρσίτ Πασάς εξαπατά τον Αλή και τον αναγκάζει να εγκαταλείψει τα παλάτια του και να καταφύγει στο νησί

των Γιαννίνων λέγοντάς του ότι θα μεσολαβήσει στον Σουλτάνο για να του πάρει απαλλακτικό φερμάνι.

Πράγματι ο Αλής με την συνοδεία του, καταφεύγει στο νησί των Γιαννίνων και στο Χριστιανικό κελί του Αγίου Παντελεήμονα του νησιού για να περιμένει το απαλλακτικό φερμάνι του Σουλτάνου. Δύσπιστος όμως ο Αλής πριν αναχωρήσει για το Νησί δίνει διαταγή στον πιστό φύλακα της πυριτιδαποθήκης να είναι πάντα έτοιμος με αναμμένο το δαυλί για να την ανατινάξει. Δεν θα κάνει μόνον την ανατίναξη όταν του παρουσιάσουν το σπασμένο δακτυλίδι του Αλή, σε απόδειξη ότι όλα προχωρούν ομαλά. Ο Χουρσίτ μετά από λίγες μέρες στέλνει τους αξιωματικούς του με ένα ψεύτικο χαριστικό φερμάνι, με σκοπό να συλλάβουν τον Αλή. Αυτοί μπαίνουν στο ισόγειο του κελιού κρατώντας στα χέρια τους το ψεύτικο χαριστικό φερμάνι. Αλλά πονηρός ο Αλής αντιλαμβάνεται τον δόλο και προσπαθεί να αντιδράσει σκοτώνοντας πρώτα την Κυρά Βασιλική και στη συνέχεια να σκοτωθεί και ο ίδιος για να μη πέσουν στα χέρια του Χουρσίτ Πασά.

Πανέξυπνη όμως η Βασιλική αντιλήφθηκε την πρόθεσή του και την στιγμή που πυροβόλησαν τον Αλή από το ισόγειο κρύβεται σε κοντινή σπηλιά και έτσι σώθηκε. Τον Αλή τον πυροβολούν ξανά από το ισόγειο και τον τραυματίζουν σοβαρά. Σώζονται ακόμη σήμερα οι τρύπες από τις σφαίρες στα σανίδια του πατώματος του κελιού. Καταματωμένος ο Αλής συλλαμβάνεται και αποκεφαλίζεται. Ήταν 22 Ιανουαρίου 1822. Η κυρά Βασιλική συλλαμβάνεται επίσης και σέρνεται αιχμάλωτη μαζί με το χαρέμι του στην Πύλη. Το κεφάλι του Αλή ταριχευμένο στάλθηκε στο Σουλτάνο Μαχμούτ τον Β' για να πειστεί ότι ο Αλής δεν υπάρχει πια. Ο πιστός φύλακας της πυριτιδαποθήκης γελασμένος πείσθηκε και άθελά του παρέδωσε την αποθήκη άθικτη, αφού επέδειξαν σ' αυτόν το σπασμένο δακτυλίδι του Αλή, μαθαίνοντας από την Κυρά Βασιλική το μυστικό.

Η εξυπνάδα της Κυρά Βασιλικής και πάλι την σώζει από τον απαγχονισμό, από τον οποίο δεν γλίτωσαν όλες οι άλλες γυναίκες του χαρεμιού στην Κωνσταντινούπολη.

Η Κυρά Βασιλική περιπλανιέται για πολύ καιρό εξόριστη ώσπου ένας έλληνας οπλαρχηγός, ο Τόγκας, την μεταφέρει κρυφά από την Προύσα στο Αιτωλικό ώσπου παρέμεινε μέχρι το τέλος της ζωής της άσημη και πάμπτωχη κοντά στον αδελφό της, οπλαρχηγό Κονταξή. Πέθανε εκεί από κοιλιακή νόσο το 1835.

Ολόκληρη η οικογένεια του Αλή Πασά ξεκληρίστηκε. Το ακέφαλο σώμα του τάφηκε δίπλα από το Φετιχέ Τζαμί όπου ήταν και το παλάτι του. Το παλάτι του και τα κτίρια των χαρεμιών του καταστράφηκαν τελείως από την μανία των στρατιωτών του Χουρσίτ Πασά και σήμερα δεν υπάρχει τίποτε. Από τον αμύθητο θησαυρό του έστειλαν στο Σουλτάνο μόνον ελάχιστα χρήματα, πράγμα που αντιλήφθηκε ο Σουλτάνος και αποκεφάλισε τον Χουρσίτ και πολλούς άλλους μεγάλους αξιωματικούς του.

Αυτό, λοιπόν ήταν το τέλος του Αλή Πασά, του ανθρώπου που έφτασε στο σημείο να γίνει ο φόβος και ο τρόμος και αυτής ακόμη της τότε κραταιάς Οθωμανικής Αυτοκρατορίας.

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΚΕΦΑΛΙ ΤΟΥ ΑΛΗ ΠΑΣΑ

Από τις πρώτες κιόλας μέρες που είχε αφήσει τα Γιάννινα ο Αλής για να πάει να περιμένει το απαλλακτικό φερμάνι στο κελί του Αγίου Παντελεήμονα του Νησιού, οι γιαννιώτες άρχισαν να ξαναβρίσκουν τον παλιό ρυθμό της ζωής τους. Γι' αυτό ακριβώς τον λόγο η χαρά των σπαήδων του Χουρσίτ Πασά ήταν μεγάλη, όταν ο Κιοσσέ Μεχμέτ τους παρέδωσε το κεφάλι του Αλή για να το περιφέρουν μέσα στα Γιάννινα. Να το δείξουν στους μεγάλους νοικοκυραίους Χριστιανούς και Μουσουλμάνους για να πάρουν μπαχτσίσι (φιλοδώρημα).

Το κεφάλι τους δόθηκε σ' έναν ασημένιο δίσκο, σκεπασμένο με ένα κόκκινο ύφασμα. Οι σπαήδες άρχισαν την περιοδεία τους με πομπή και τα μπαχτσίσια έπεφταν βροχή. Ήταν πράγματι πολλοί οι χαροκαμένοι και οι ξεριζωμένοι από τον Αλή.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

- Ο Αλή Πασάς των Ιωαννίνων, Γεώργιος Σουλιώτης
- Το νησί των Ιωαννίνων, Σωτήρης Ι. Δάκαρης

THE MUSEUM OF THE
MILKED MUSEUM
MILKED MUSEUM
MILKED MUSEUM
MILKED MUSEUM

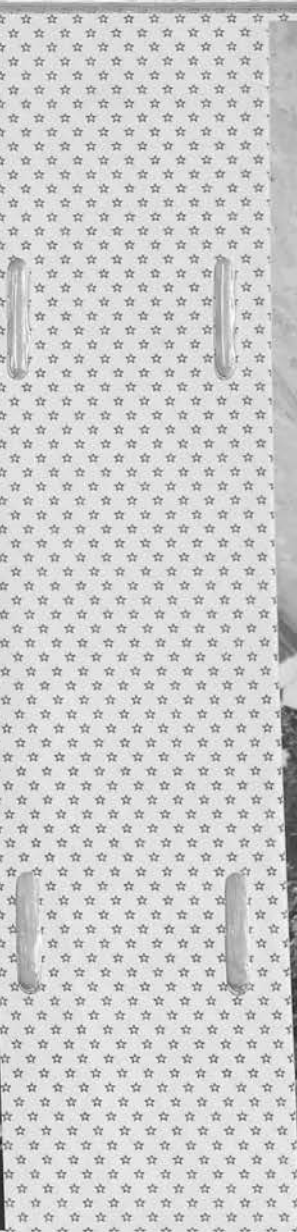
1914-15

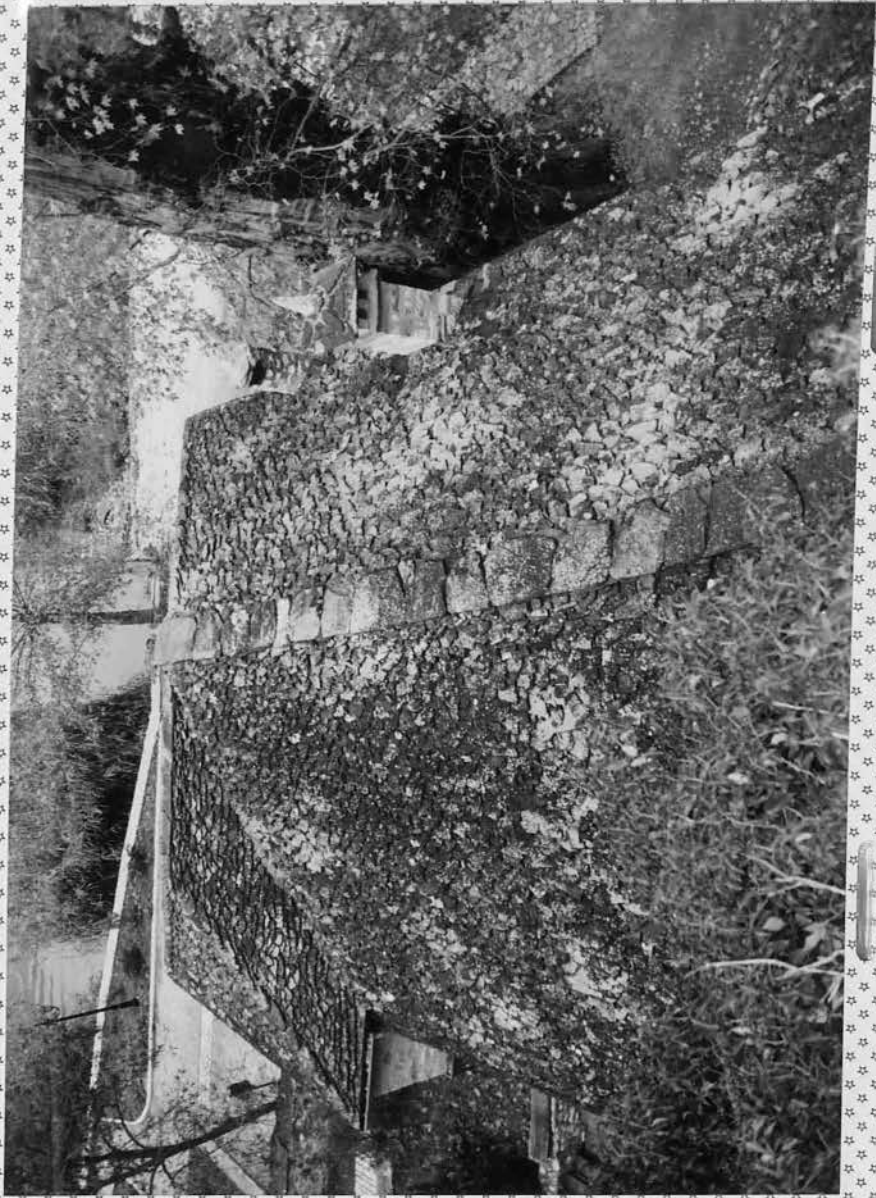

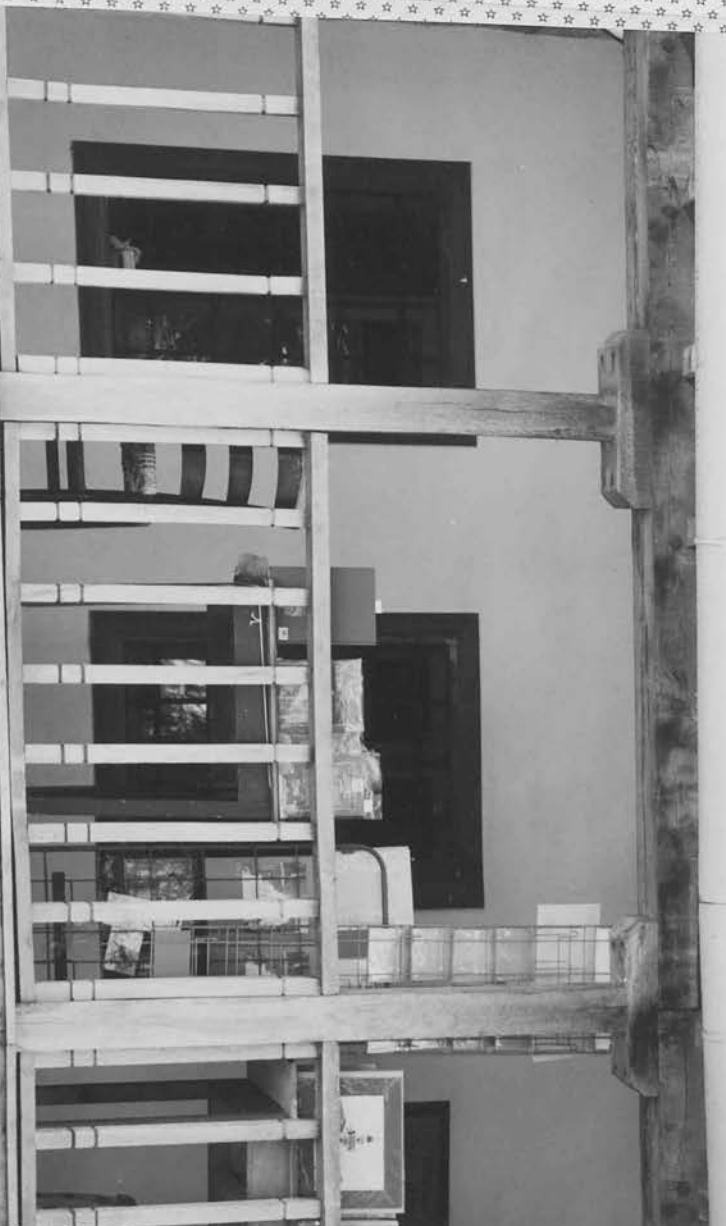

ALIPASHA MUSEUM

ΧΩΡΟΣ ΣΤΟΝ ΟΠΟΙΟ ΚΑΤΕΦΥΓΤΕ, ΘΑΝΑΤΩΝΚΕ Ο ΑΛΗ-ΠΑΣΑΣ, ΣΤΑ 1822

PLACE WHERE ALI-PASHA FOUND SHELTER AND WAS PUT TO DEATH, IN 1822

ΕΙΣΟΔΟΣ - ENTRANCE ▼

MCJAKA

